

POMAHA BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBŮ

6. číslo

Budyšin, meja 1953

Lětnik 3

„Budžeće-li mje z cylej swojej wutrobu pytać, chcu so wam dać namakać“

Tak praji Bóh — kiž znaje wšu čłowsku chudobu a zrudobu, wšu bědu a styskność. — zo by so jemu dowěrii a na tym njedwělował, zo chce či być blisko a tebi dać wotpočować w swojim měrje.

A čłowjek? Chce — abo nochce. — Je to jeho zbože abo njezbože, zo ma tutu polnu swobodu, zo ma swoju wolu? To drje husto dosć njewopomniny. Ale zo njebychmy so skónčnje na tym pohóršowali, njewužiwajmy jenož swój rozum, ale njebudźmy tola tež lěnjeje a (tohodla) hlupenje wutroby! Přetož, hdyž tež čłowjek přeco njewě, što chce, dha Bóh wšak to čim lěpje wě: wón pak chce, zo by wšěm čłowjekam pomhane bylo, a zo bychy k spóznaću wěrnosće dóšli. Chceš to — abo njechaš-li? Tuž budže to twoje zbože abo njezbože, cyle za tym, kak ju wužiwaš — tutu swobodu. Wězo dyrbi čłowjek być dosć stróžby, zo by swoju chudobu scyla spóznał a so sam njezjebał abo so zjebač dał! A što njeby jeho znał — čłowjeka, kotryž přeco zaso čaka, doniž jeho mocy a rezerwy njejsu dowučerpane! To pak wšak woprawdže husto předolho čakać njetrjeba; snano je z nim hižo prjedy tak daleko, hač sebi pomysli, a hač je jemu lubo! A potom tam pohladaj: čim wjetša chudoba, čim wjetša zrudoba! Abo njejsy to hišće widźał: mrějaceho, ze smjerću so bėdźaceho a tohodla tak čězko, o tak nimo měry čězko, zdychowaceho — nic jenož z wustawacymi abo zlamanymi čělnymi mocami, ale hdžež běchu tež wšě dušine „rezerwy“ dowučerpane? Njewotwobroč so tam, ale spózna! — Njeje-li Bóh luby Knjez tu blisko ze

swojej hnadu, dyrbjeli rjec, zo je zwrěšćii! — a na tym drje tež najwosobniši pohrjeb ničo njepřeměni. —

Ale nic tola jenož tam spóznaješ, kak čłowjek so zjeba, njewidzi-li abo njecha-li widžeć swoju chudobu, a kak naposledku zwrěšćii.

Tam, hdžež běše Jezus na kwas přeprošeny, běše jich jenož šěsć prózdnych karanow — a woni njewědźachu sej žaneje rady. My smy widželi abo hišće widžimy tysac króć wjace tajkich „prózdnych karanow“. A to běše wšitko tak nahle přišlo, zo scyla njebě chwile, so na něšto pomyslić, ani možno, tomu wšemu wučeknyć. — Tón abo tamny je drje so mjez tym zaso zhrabal: jeho bróžnje su zaso natwarjene, rjeńše a wjetše, hač prjedy; kotryž měješe so wčera hišće bėdźić z hłowu polnej starosćow, kak by móhl zežiwić žonu a dźěci, ma džensa zaso swoju „eksistencu“; a někotryžkuli, kotryž so wčera hišće rudžeše: što zechce z toho być, ma zaso nadži-

ju, zo budže a dyrbi wšak so skónčnje wšitko zaso k lěpšemu wobroćić, cyle wšo jedne, z wotkel ju nabjerje.

Što budže, móže abo dyrbi so k lěpšemu wobroćić? Njejsu dha wšitke tute karany naposledku tola wostałe prózdne — čiba zo su hižo zaso polne slódkeho wina?

Budžeće-li mje z cylej swojej wutrobu pytać . . . Tak a jenož tak móže a budže so wšitko k lěpšemu wobroćić! Tuž njebudž lěnjeje a hlupenje wutroby! A čłowjek lěnjeje wutroby je tajki, kotryž sebi na ničo njepomysli, kotryž ničo njewopomni; čłowjek, kotryž džě'a a so prócuje, jě a spi — swojej duši pak njeda wodychnyć. Ně, njeje to čłowjek jenož lěnjeje ale zdobom hlupenje, skoro chcył rjec: tupeje — zaprašeneje wutroby. Lěnjeho čłowjeka swarja; hlupemu so husto dosć směja — mi je wobeju abo, kaž tu, jedneho a toho sameho, wutrobnje žel.

Hač ty wodnjo a snano runje tak starosćiwcy za swojim pluhom chodžiš, abo hač sy ty cyle džen swěru doma, skót a dźěci wobstarala, abo hač sy so w kajkimžkuli zastojnstwje bėdžii a snano pod wšělakimi čěsnosćemi swoju winowatosć dopjelnił, maš-li po wšěm dobre swědomje abo wobskoržuje-li čě snano to abo tamne — z wječorom skónčnje wotpočuj, ale wotpočuj cyle čłowjek! Budžeće-li mje z cylej swojej wutrobu pytać . . . To budž potajkim tež cyle džělo! při wšěm abo po wšěm čězkm, sprócnym abo sprócniwym, husto dosć pak tola wohańbjacym, ze wšelakej winu počeznym džěle.

Słowo redakcije

Tuto číslo je hłownje přihotowanje na naš lětuši zjězd 6. a 7. junija w Hodźiju. W přichodnym čísle, kotrež, da-li Bóh, do swjatkow wuńdže, pokročujemy z tym, štož w tutym čísle ruma njeměješe — wosebje ze zajimawym nastawkom wo Wulkich Ždžarach a z powěsćemi z našich wosadow.

Nam lětsa najskerje možno njebudže, awto centralnje za wosady wobstarać, tuž njech wosady same za možnosćemi hladaju. Štož pak někak móže, njech z kołom do rjaneho Hodźija dojědže!

Hdyž Bože slónčko zašlo je,
džen je so zaso zhubił, [chce,
wšón swět nětk wotpočować
čín, čłowječe, štož sy slubił,
ty kaž twój cyły dom,
służ Bohu z kěrlušom!

To je domjace měšnistwo!
A štož z wječorami njejsy wob-
staral, to wobstaraj znajmjeńša
njedzelu a nječakaj na „swjate
dny“ zo njeby so skónčnje tež
jenož w „slódkim winje“ wopił!
— Wužiwaš-li tak swoju swo-

vodu a swój swobodny čas, wu-
žiwaš jo k swojemu lěpšemu.
„Budžeće-li mje z cylej swojej
wutrobu pytać, chcu so wam
dać namakać“ — chceš abo nje-
chaš? Čłowjek hlupeje, lěnjeje a
w tajkej lěnjosci a hluposci so sna-
no hišće hordžaceje wutroby njech
hlada, kak abo z čim sebi sam tu-
te prózdne karany napjelnja —
namaj pak, mi kaž tebi, njech wo-
či, mysl a wutroba džě hladaju na
Jezusa! — Jezus pak džeće: nalij-

će tute karany z wodu — a čerpaj-
će! — Budžeće-li mje z cylej swo-
jej wutrobu pytać . . . Naše džělo
budž cyle džělo — a naše zbože
budže polne zbože! — Daj swoji-
maj wočomaj nětko wotpočować
na so zelenjacych honach a na
kčéjatych štomach — twojej wu-
trobje pak w Božim měrje!

Měr Boži, kotryž je wyši, dyžli
wšón rozum, zwobarnuj naše wu-
troby w Chrystusu Jezusu.

Hodžij

Létuši serbski ewangelski cyrk-
winski džen wotměje so w Hodži-
ju. Hodžij je znaty nic jenož přez
swoju wuwolanu kermušu burske-
ho razu, kotraž so wot starodawna
sem jako jena z přěních w septem-
bru swjeći a na kotruž wosebje
při rjanym wjedrje črjody měšča-
now áhachu, ale tež Serbow zbli-
ska a daloka, wosebje z chudeje
hole, tak zo Handrij Zejler hižo
wo njej spěwaše. Hodžijska wosa-
da wšak je tež wosada wulkich bu-
row, kotřiž jow zdžěla hižom lět-
stotki na samsnej pódze ze sams-
nym (muskim) mjenom (Larasecy
w Hodžiju při kěrchowje [nimale
hač do našich lět], Křižanecy
w Myšecach, Cyžecy w Dobrane-
cach atd.) sydla. Hdyž w léce 1559
posledni katolski farar Jan Them-
ler, dokelž njemóžeše so za ewan-
gelsku wěru rozsudzić, z Hodžija
do Chrósćic čekny, zo by tam ka-
tolsku faru přewzał, wza wón tež
t. mj. „džiwytworjace hnadowne“
swjećatko swj. Marije sobu, kotrež

je so pozdžišo najskerje do Różan-
ta přenjesło. Lud sebi nětko powě-
da, zo ta smuha kraja, po kotrež
je tehdy swjata Marja čěkała, je
wot njeje wosebje žohnowana abo
jeje stopy kapaju z tučnosću. Tola
to je skutk wšehomócného stwori-
čela, kiž je tule krajinu tak plódnu
stworił. Hodžij pak běše tež wjes
mnoheje ratarskeje čeledže, zdžěla
tež z hole (samo z Łazowskeje a
Krjebjanskeje wosady, wotročk
Pawluš z Třoch Žonow, dolholětny
pohonč Pětr Kulka z Wukrančic)
přichadžaceje, kotruž rjana žiwa
wjes a doprědkarske ratarstwo
přiwabi. Džensa wšak to ratarstwo
jara čerpi pod njedostatkom čele-
dže.

Cyle hinaši wuznam pak Hodžij
dosta přez něšto druge: Hižo w lé-
će 1010 běše Mišnjanski biskop
Eikrateo Arco w Hodžiju (tehdy
Godiw abo Godiwi mjenowanym)
malu kapalku natwarił. Wón běše
nic jenož Serbam na lěwym boku
Łobja přichileny, ale tež Milčan-

skim Serbam. Tutu kapalku sobu
wužiawši w l. 1076 Mišnjanski
biskop Benno přěnju křesćansku
cyrkej mjez lužiskimi Serbami na-
twari. Tak bu Hodžij přěnja misi-
onska wosada mjez Milčanskimi
Serbami. Biskop Benno wosebje
husto w Hodžiju přebywaše a Ser-
bam často serbsce tak přědowaše,
zo lud jemu rozumješe a rad na
jeho wučbu posluchaše. Tale cyr-
kej bu poswjećena swjatymaj Pě-
trej a Pawolej. Wokolo 60 wsov
so do njeje zafarowa. Z tym wšak
stare pohanske wašnje njeběše
wšudžom hnydom spadnyło, samo
zjawne pohanske služby njepobra-
chowachu. Wosebity zadžěwk
plódného skutkowanja běše tón, zo
biskopja a jich měšnicy nimale že-
nje njeběchu serbskeje rěče mōc-
ni. Tutomu brachej dyrbyeše wot-
pomhač založenje Budyskeho ta-
chantstwa w l. 1221 přez Mišnjan-
skeho biskopa Benna II. Z tutym
běše zwjazana šula, do kotrejež so
serbscy hōlcy přijimowachu abo
tež němscy, kiž dyrbjachu najprje-
dy serbsćinu nawuknyć, zo bychu
jako duchowni mōhli mjez Serba-
mi skutkować. Wot toho časa na-
sta we Łužicy wjace cyrkwjow a
klōštrow.

Z Hodžija buštej jako džowce
(filiali) založenaj Husćanska a Nje-
swačidlska wosada, ale tež w Pa-
lowje a w Smilnjej nastaštej ka-
palce. Farske wícežne prawo nad
Husćanskej a Njeswačidlskej cyr-
kwju Hodžijskemu fararjej při-
slušeše; wón tež wobej farje wob-
sadžowaše. Kōždy z wobaju fara-
rjow dyrbyeše jemu 20 čěskich
krošow lětnje danje dawać. Nje-
swačidlo pak běše srjedžišćo wul-
keho knjejstwa, ke kotremuž, kaž
so zda, Rakecy a Łaz slušestěj. Tuž
buštej w tutymaj wsomaj tež cyr-
kwi natwarjenej, a tež we Wul-
kich Ždžarach, dokelž te Rakečan-

Rjany Hodžijski Boži dom

skemu knjezej slušachu. Tak so cyrkej rozšěrješe dale po našim serbskim kraju, wosebje tež pod wliwom Budyskeho tachantstwa; wot jeneje křescanskeje wosady so křescanska wěra přenjesa do drugeje, kaž to džensa hišće bywa při skutkowanju misionstwa w pohanskich krajach. A započatk cyleho křescanskeho hibanja mjez lužiskimi Serbami běše w Hodžiju. So wě, běše to tehdy křescanstwo katolskeho wěruwužnaća.

Hakle 2. februara 1559 wotmě so w Hodžiju po wotchadže katolskeho fararja Themlera přenje ewangelske předowanje přez serbsku rěč mócného fararja Jakuba Fieklera z Měrjowa. Jako kaplan so jemu doda Jurij Beser ze Stolpna. Tola so hišće na jenej z blišich nježděl po Fieklerowym nastupje zastojnstwa 150 wosadnych do Huski poda, zo bychu tam přez katolskeho fararja Jenča Bože wotkazanje po katolskim wašnjú wužiwalu.

W Hodžijskej wosadze su wuznamni mužojo skutkowali! Wot l. 1587—1589 z kaplanom a wot 1589—1618 z fararjom běše tu Wjacław Worjeh, rodzeny z Hrodzišća, kiž je Lutherowy mały katechizm do serbšćiny přeložil a w léce 1597 wudał jako přenju w hornjoserbšćinje čišćanu knihu. Tale běše so nimale 100 lět jako jenička swójeho runjeća trjebała. Z Hodžijskeje wosady, a to z Běčic, pochadžeše Michał Frencl, kiž je jako farar w Budestecach jako přeni Nowy Testament do serbšćiny přeložil a w léce swójeje smjerće 1706 wudał. Wšě wuložki čišća swobodna knjeni bohota Henrieta Katha z Gersdorfa zaplaći. Jej k woli najskerje je Frencl, kiž běše připowědał, zo je serbska rěč słowjanska rěč, swój přjedawši słowjanski prawopis z bóle němским prawopisom změnil.

Daloko a šěroko po Serbach a tež w Němcach, wosebje tež pola cyrkwiných wyšnosćow znata wosoba běše Jaroměr Hendrich Imiš, kiž běše wot 1858—1897 z fararjom w Hodžiju. Starši čitarjo tutoho łopjeńka, kotřiž k njemu kemši chodžachu, drje so hišće derje dopomnja na jeho krutu postawu, kiž kaž dubowy zdónk na klětce stejese, a na jeho jadriwe a po słowach krótkte předowanja. Wón běše njebojazny zakitar cyrkwje a Serbstwa. Němcy jeho husto „serbskeho bamža“ mjenowachu. Hdžežkuli so podawanje serbskeje nabo-

žinskeje wučby w šuli abo w paćerskej wučbje haćeše abo zakaza, wón raznje zakroči ze słowom a pismom. Ludžo w serbskich cyrkwinskih naležnosćach ze Sakskeje a Pruskeje k njemu přichadžachu. W jeho domje so serbski rěčeše ze swójbnyimi, z čeledźu, samo z jeho psom „Wjelkom“. Wón běše zdobom do 18 lěta z wodžerjom serbskeho studentskeho seminara, na kotrymž so každe léto na Hodžijskej farje na někotre nježděle mlodži bohosłowcy tež z Delnjeje Łužicy schadžowachu, zo bychu so w serbskej rěči a w serbskim předowanju a rozwučowanju wudospolneli. Wosebity skutk je wón dokonjał z wobnowjenjom Hodžijskeje cyrkwje w l. 1892. Wón je dał natwarić za tutu něhdy zamóžitu wosadu wulkotny nowy Boži dom z dwojej wěžu, nutřka z hwězdatym módrym njebjom na wjerchu a z palmami měra pomolowanj. Kak mócnje a krasnje tutón na wuzběhnyjem městnje natwarjeny Boži dom wot zapada hladany so zběha nade wsu!

Z Imišowym naslědnikom bu jeho dotalny kaplan Jan Křižan, kiž bu z fararjom hač do swójeje smjerće w l. 1923. Wón běše z wulkej swěru serbski Misionski Posol a serbsku protyku „Předzenak“ we wuběrnej ludowej serbšćinje pisał a běše tež dołhe léta z předsydu serbskeho wědomostneho towarstwa „Maćicy Serbskeje“ a wědžeše, kajki wuznam ma maćerna rěč tež za nabožne a cyrkwinske kaž za ludowe žiwjenje.

W Hodžijskej wosadze pak běše tež žiwy ludowy pěsnjer Pětr Mjynk z Džiwoćic, kiž je našemu ludu rjane, tež pobožne spěwy za-

wostajał. Jako rěčny dziw ma so wobhladować serbski nadrožny wothladowar Jan Gelanski w Hodžiju, rodzeny 1699 w Hnašecach, kiž 38 rěčow po wjetšim džěle rozumješe a w džesaćich móžeše čisce derje rěčeć a pisać!

W sudniskim nastupanju měješe Hodžij něšto wosebite; tudy wobsteješe Hodžijski sudniski stol (Wendischer Dingstuhl in Göda). Hdyž ciwilne prawizniske wěcy a chłostanja lóšich přestupjenjow před niše abo herbske sudnistwa slušachu, slušachu čěše naležnosće, kotrež so na čěle abo ze smjerću chlostachu, kaž wudyrjenje stawa abo wjetše rany, před wyši abo krajny sud w Hodžiju. Sudženje sta so w serbskej rěči. Hakle w léce 1810 so tutón sud wotstroni. Hišće džensa na njón dopomina Pječec kubło (džensa w swójtstwe luda) z jeho korěmu „Zum Landgericht“ z něhdušim napismom: „Das Gasthaus steht in Gottes Hand, zum Landgericht wird es genannt.“

Hodžij ma 2 šuli, staru cyrkwinsku šulu před cyrkwju, a nowšu centralnu šulu na wuchodnej stronje wsy při rěčnej skali.

Při wobnowjenju cyrkwje bu stara wumělsky rjana kamjeńna klětka na wuslužbu stajena a na sewjerneje stronje ljubow přičinjena a za to bu južnemu bokej ljubow nowa klětka přitwarjena, debjena z wobrazom štyrjoch scenikow a Chrystusa. Njeh słowa tutech wostanu nawyša mudrosć tutech, kiž dale na tutej klětce předuja a njeh wosadze pokazuja puć k wěčnemu žiwjenju.

Jan K ř i ž a n - Klukšanski

Farar D. Imiš-Hodžijski

Hač bych chcył jako přihotowanje na „Serbski ewangelski cyrkwinski džen 1953“, kotryž, zechceli Bóh, 6. a 7. junija w Hodžiju swjećimy, napisać nastawk wo Hendrichu Imišu, buch prašany. Zo dyrbi každy, kiž na tutón zjězd do Hodžija přińdže, něšto wědžeć wo tutym drje najnjebojazliwišim wojowarju za prawa serbskeho luda, je wěste. Ale čehodla dyrjbu runje ja pisać, hdyž sym tola tak zdaleny wot Hodžija? Snadž tohodla, dokelž sym z Hodžijskeje wosady? Abo tohodla, dokelž běchu Hodžij a Nosaćicy w Imišowym času přez farskaj domaj wosebje

zwjazane? Njeh je kaž chce. Prajic wšak bych móhl: Čitaj, štož před něšto časom „Nowa Doba“ pisače „K 55. posmjertninam Jaroměra Hendricha Imiša“, podawajo zdobom wobraz! Tam namakaš nimale wšě wažne podawki z jeho žiwjenja naspomnjene. Tajkeho přehlada so wzdám, hdyž nětk pisam. Pišu jenož jednorje něšto ze žiwjenja, džiwojo na prjedy naspomnjenej přičinje.

Běch hišće mały hólc. Stejach doma před dworom. Tu přijědže knjez farar Imiš z wozom. Pohonč zasta a z woza stupi farar tajki, kajkehož jeho hišće džensa před

wočomaj mam. Wobrazy, kotrež mamy, nam jeho tež tajkeho pokazuju. Wón džěše, hdyž běchmy jeho postrowili, na wuměnk, zo by džědej Bože wotkazanje wudžělił. Tam běchmy z nim po tym při šalcy kofeja hromadže. Bě přecelnosć sama, wón, kiž tež tak mōcnje do njeprēcělow rubać mōžeše. To wěmy tola z jeho wōtreho wojowanja přeciwo šcuwarjam, kotriž jemu panslawizm a druge wumjetowachu, wosebje němska nowina „Schlesische Zeitung“ a statny šulski rada Bock w Lěhnicy. Wón je sam wobšěrne knihi wo tutym wojowanju, kotrež jeho čělna a duchowne mocy napinaše, napisal.

Imiš je tež to wulke džělo přewjedł, wobnowił Boži dom. Wěm so dopomnił, zo běch z nanom kemši w drjewjanej kapali, kotruž běchu na pohrjebnišću natwarili. Tam knjez farar přědowaše. Po kemšach spytachmoj přez drjewjane zabiće něšto wohladač w znowa nastawacym Božim domje.

Hišće prjedy hač so to sta, štož tu napisach, wohladach knjeza fararja w Delnim Wunjowje, jako Horni a Delni Wunjow wopominastej zrudny podawk: 50 lět prjedy wotpalištej so wobej wsy. Bě raz sobotu sucheho lěta. W Budyšinje skoržachu sebi burja a ryčerkublerjo hromadže na suchotu. Wunjowski ryčerkubler rjekny: „Luby Bōh nima nětkle chwile, dyrbi w Hamburgu připodawać.“ — Tam bě cholera. — W samsnej hodzinje dyri doma błysk do knježeho dwora a zapali. Hdyž Delni Wunjowčenjo horje na pomoc běžachu a so wohladachu, paleše so tež Delni Wunjow. Na to wšo spominaše tam knjez farar na klětce wosrjedz wsy a wjesnjenjo spěwachu z nim džakny kěrluš. My z našeho doma přědewšěm. Naš dom bu tehdy we wulkim wohnju wuchowany, bě pak so 1813 we wōjnje wotpalił.

Zo je był farar D. Imiš ze založerjom wšelakich zjednoćenstwow za wukublanje serbskich wočowcow a duchownych, to zhonich, hdyž běch runje lěto na gimnaziju. Běch w Hodźiju a zetkach so na drōze ze studentami serbskeho seminara, kotryž bě farar Imiš 1877 založil a na swoju faru wzał. Hač do swojeje smjerće, 15. decembra 1897, je swoje mocy tutomu žohnowanemu džělu wěnowal.

Rodženy bě wón z Bukojny, a to 16. decembra 1819. Farar Imiš je tež ze založerjom abo ze sobuzaložerjom towarstwa serbskich gimnaziastow w Budyšinje, 1839, Maćicy Serbskeje, 1847, Serbskeho Lutherskeho knihoweho towarstwa, 1862. 21. apryla 1897 poswjeći wón tež zakladny kamjeń Serbskeho Domu.

A što z Nosaćicami a z Hodźijom? D. Imiš a farar a kěrlušar Michał Domaška běštaj, kaž wobaj farskaj domaj, zwjazanaj we wutrobnym přecelstwjě. Časopis Maćicy Serbskeje podawa 1933 a w dalšich lětach listowanje woběju. Domaška wuda tola wšelake kěrlušowe knihi, přědewšěm Cionske Hłosy. Farar Imiš je swěru sobudžělał a wosebje tež kěrlušy za přeložowanje podawał. Štōž chce něšto hnujaceho, wutrobu zwjeselaceho čitać, čitaj tute listy fararja Imiša.

Imiš piše 1869: „Mój w Jezusu wutrobnje lubowany, kochany bratřiko! — Jezusowa wulka miłosć budz z Tobu, z Twojej lubej drohej knjenju, z Twojimi džěćimi, wšitkimi, wosebje tež z mojim lu-

bym mōtkom w tym nowym lěće, kotrež smy přez Božu hnadu zaso nastupili . . . „Cionske hłosy“, z kotrychž sym na Božim městnje hižo wjace krōć kěrlušy čital, su po wšej mojej wosadže, a tež, kaž z druhich stronow slyšu, jara, jara lubowane a budža přez Božu hnadu jara, jara žohnowane. Tón Knjez Či zaplać tu nowu dobrotu, kiž sy dušam, Jezusa a jeho hnadne kralestwo lubowacym, z tuty mi hłosami wopokazał. Wón Tebje a Twój dom žohnuj hač do najdalšich časow za to, štož Ty za jeho wěčne kralestwo tak lubosćiwje a tak swěru skutkuješ . . .“ Imiš kōnča listy husto: „Twój w Jezusu zjednočeny H. Imiš.“

To njech je dosć ze žiwjenja wulkeho syna serbskeho luda, kotryž w lubosći k Bohu a k swojemu ludu strážowaše a wojowaše chroble a swěru za to, štož je serbskeho luda wobsedženstwo a bohatstwo. Štōž do Hodźija přindže, stup nutrny k jeho rowej a so džakuj Bohu a jemu, a njezapomni tež přistupić k rowej jeho naslědnika, nadobneho přědarja fararja Jana Křižana. K. W.

Serbski ewangelski cyrkwinski džen 6. a 7. VI. w Hodźiju

Sobotu, 6. junija, pop. w 3 hodž. zeńdu so serbscy fararjo hromadže z cyrkwinskimi přědstejerjemi a z druhimi sobudžělaćerjemi serbskich wosadow na Hodźijskej farje, zo bychy so rozrěčowali wo wšelakich aktualnych prašenjach cyrkwinskeho žiwjenja, wo přiwěrje, kuzlarstwje atd. Tuto rozrěčowanje, w kotrymž so tež wšelake rozprawi, wupjelni popoldnjo a wječor 6. junija.

Štōž chce přenocować, njech so prošu zamolwi pola swojeho fararja abo (z dopisnicu) na Hodźijskim farstwje — Ev.-Luth. Pfarramt Göda über Bischofswerda) hač do 1. junija.

Njedzelu, 7. junija, dop. 1/210 hodž. budžeja serbske kemše. Naš sakski krajny biskop D. Hahn je přilubił, so wobdžělić; wón — a tež druzy zastupnicy cyrkwinskih wjednistwow — budžeja nas na kemšach strowić.

Wobjedować budžemy hromadže w hosćencomaj. Zo bychmy tu w Hodźiju wědzeli, kak wjele hosći za blidom změjemy, prosymy serbskich duchownych, nam hač

do 1. junija jich ličbu něhdže zdžělić.

Popoldnjo w 2 hodž. budže hłowna zhromadizna w Božim domje. Steji pod heslom „Jedyn je waš mištr, Chrystus“. A tře bratřa budžeja nam připowědać, kak Chrystus mištr běše w zańdženych časach a kak so džensa mōcnje jako mištr wopokazuje pola nas a po cyłym swěće. A tež cyrkwinski hru budžemy zaso widžeć.

Prošu, přindže z wulkej ličbu do stareho slawnego Hodźija a proše prjedy njebieskeho Wōtca wo jeho dobre spodobanje a jeho bohate žohnowanje. La.

Njeswaćidlo, Čichi pjatk wječor wuhotowa cyrkwinski chōr hromadže ze zubnym lěkarjom drom. Jesinghausom pod nawjedowanjom kantora Hajnika rjanu pōstnu nutrnosć, na kotruž bě wosada we wulkej ličbje přišla. Po nutrnosći swjećeše nahladna syła wosadnych swjate Bože wotkazanje. W.